

Äldste Lynn G. Robbins

i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Vad sätter du i fokus?

Att försöka behaga människor mer än vi försöker behaga Gud är att kasta om det första och det andra budordet.

”Vad sätter du i fokus?” President Boyd K. Packer överraskade mig med denna underliga fråga när vi reste tillsammans på mitt allra första uppdrag som nybliven sjuttio. Utan en förklaring som satte frågan i dess sammanhang blev jag förbryllad. ”En sjuttio”, fortsatte han, ”är inte folkets representant inför profeten, utan representerar profeten inför folket. Glöm aldrig vad du sätter i fokus!” Det var allvarlig tankeställare.

Att försöka behaga människor mer än vi försöker behaga Gud är att kasta om det *första och det andra budordet* (se Matt. 22:37–39). Det är att glömma vad vi bör sätta i fokus. Ändå har vi alla begått det misstaget eftersom vi fruktar människor. I Jesaja uppmanar Herren oss: ”Frukta inte för människors smädelse” (Jes. 51:7; se också 2 Nephi 8:7). I Lehis dröm utlöstes den rädslan av att människorna i den stora och rymliga byggnaden *hånade och pekade finger* och fick många att förlora fokus och lämna trädet eftersom de ”skämdes” (se 1 Nephi 8:25–28).

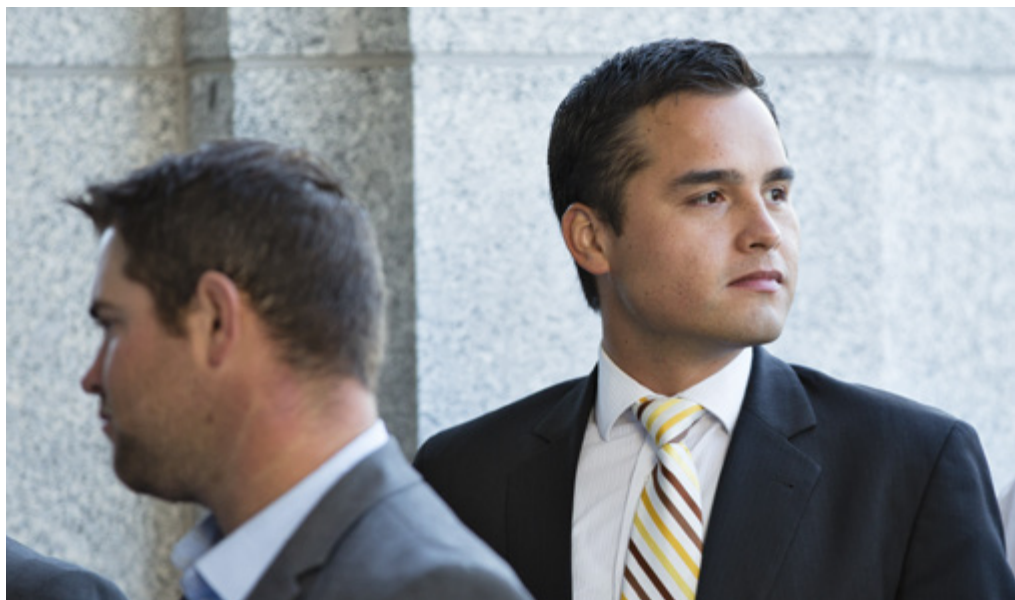
Den sortens *gruppträck* försöker förändra ens inställning och beteende genom skuld känslor över att förorätta andra. Vi strävar efter en respektfull samexistens med dem som pekar finger, men när en fruktan för

människor frestar oss att överse med synden blir den enligt Ordspråksboken till en ”snara” (se Ords. 29:25). Den snaran kan vara listigt förklädd och vädja till vår medkänsla att tolerera eller till och med godkänna något som Gud har fördömt. För den med svag tro kan det här bli ett stort hinder. Till exempel bär vissa unga missionärer med sig den fruktan för människor ut på missionsfältet och låter bli att rapportera en kamrats uppenbara olydnad till sin missionspresident eftersom de inte vill sära sin vilsegångna kamrat.

Karaktärsfasta beslut fattas när vi minns det första och andra budordets rätta ordning (se Matt. 22:37–39). När dessa förvirrade missionärer inser att de står tills svars inför Gud och inte inför sin kamrat, borde det ge dem mod att *rätta till sitt fokus*.

Som 22-åring tappade till och med Joseph Smith fokus när han upprepade gånger bad Herren om lov att låta Martin Harris låna de 116 manuskriptsidorna. Kanske ville Joseph visa sin tacksamhet mot Martin för hans stöd. Vi vet att Joseph var mycket angelägen om att få fler ögonvittnen som kunde stå på hans sida mot de plågsamma osanningar och lögnar som spreds om honom.

Vilka skäl Joseph än hade, och hur goda de än kan verka, så ursäktade inte Herren dem utan tillrättavisdade honom skarpt: ”Hur ofta har du inte överträtt ... och envisats med att följa människors övertalningar. Ty se, du skulle inte ha *fruktat* människor mer än Gud” (L&F 3:6–7; kursivering tillagd). Den bittra upplevelsen hjälpte Joseph att alltid minnas vad han sätta i fokus.

När man försöker *rädda ansiktet* inför andra kan man omedvetet *tappa ansiktet* inför Gud. Att tro att man kan behaga Gud och samtidigt ha överseende med människors olydnad är inte neutralitet utan dubbelspel, *falskhet* eller ett försök att tjäna ”två herrar” (Matt. 6:24; 3 Nephi 13:24).

Även om det är sant att det krävs mod att möta faror, så är det sanna modet att övervinna fruktan för människor. Till exempel: Daniels böner hjälpte honom att möta lejonen, men det som visade att han hade ett lejonhjärta var att han trotsade kung Darejaves (se Daniel 6). Den sortens mod är en andlig gåva till de *gudfruktiga* som har bitt sina böner. Drottning Esters bön gav henne samma mod att konfrontera sin make, kung Ahasveros, fullt medveten om att hon riskerade livet genom att göra det (se Est. 4:8–16).

Mod är inte bara en av de främsta dygdena, utan som C. S. Lewis påpekade: ”Mod ... är den skepnad som våra dygder antar när vi prövas ... Pilatus visade nåd tills det blev riskabelt.”¹ Kung Herodes bedrövades över begäran att Johannes Döparen skulle halshuggas men ville göra gästerna till lags (se Matt. 14:9). Kung Noa var beredd att frige Abinadi, tills grupptricket från de onda prästerna fick honom att vackla (se Mosiah 17:11–12). Kung Saul trotsade Herrens befallning när han behöll krigsbytet eftersom han ”fruktade för folket och lyssnade till dem” (1 Sam. 15:24). För att blidka de rebelliska israeliterna vid foten av Sinai lät Aron gjuta en guldkalv, eftersom han glömde vad han borde sätta i fokus (se 2 Mos. 32). Många av ledarna under Nya testamentets tid trodde på Herren men ”för fariséernas skull ville de inte bekänna det, för att de inte skulle bli uteslutna ur synagogan. De ville hellre bli

ärade av människor än av Gud (Joh. 12:42–43). Skrifterna är fulla av sådana exempel

Lyssna nu till några inspirerande exempel:

- För det första Mormon: ”Se, jag talar oförskräckt, ty jag har myndighet från Gud. Och jag *fruktar inte* för vad människor kan göra, ty fullkomlig kärlek driver ut all fruktan” (Moroni 8:16; kursivering tillagd).
- Nephi: ”Därför skriver jag inte sådant som behagar världen, utan sådant som behagar Gud och dem som inte är av världen” (1 Nephi 6:5).
- Befälhavare Moroni: ”Se, jag är Moroni, er överbefälhavare. Jag söker inte efter makt utan efter att slå ned den. Jag söker inte världslig ära utan min Guds härlighet och mitt lands frihet och välfärd” (Alma 60:36).

Moroni hade så stort mod när det kom till att minnas vad han borde sätta i fokus att det sades om honom: ”Om alla människor hade varit, och vore, och alltid skulle vara som Moroni, se, då skulle själva helvetets krafter ha skakats för evigt, ja, djävulen skulle

aldrig få makt över människobarnens hjärtan” (Alma 48:17).

Profeter har i alla tider angripits av hån och pekande fingrar. Varför är det så? Enligt skrifterna är det för att ”de skyldiga [finner] sanningen hård eftersom den skär dem rakt i hjärtat” (1 Nephi 16:2), eller som president Harold B. Lee uttryckte det: ”En slagen fågel flaxar!”² Deras hånfulla reaktioner är i verkligheten skuld känslor som försöker döva sig själva, som det var med Korihor, som till sist erkände: ”Jag har alltid vetat att det finns en Gud” (Alma 30:52). Korihor var så övertygande i sin villfarelse att han kom att tro på sina egna lögner (se Alma 30:53).

De hånfulla anklagar ofta profeter för att vara gammalmodiga eller trångsynta. De försöker övertala eller till och med pressa kyrkan att sänka Guds normer till samma nivå som deras eget olämpliga uppförande, vilket med äldste Neal A. Maxwells ord betyder att de ”utvecklar självbelåtenhet istället för att söka efter att förbättra sig själva”³ och omvända sig. Att sänka Herrens normer till samma nivå som ett samhälles olämpliga uppträdande är att avfalla. Många av kyrkorna bland nephiterna började två århundraden efter Frälsarens besök hos dem att ”tona ner” läran för att låna ett uttryck från äldste Holland.⁴

Då ni lyssnar till de här raderna från 4 Nephi, var uppmärksam på paralleller till våra dagar. ”Och det hände sig att då två hundra och tio år hade förflutit fanns det många kyrkor i landet. Ja, det fanns många kyrkor som påstod sig känna Kristus, och ändå förnekade de större delen av hans evangelium så att de tillät all slags ogudaktighet, och de gav det som var heligt åt den som hade förbjudits detta på grund av ovärdighet” (4 Nephi 1:27).

Déjà vu i de sista dagarna. Vissa medlemmar inser inte att de faller i samma snara när de utövar påtryckningar för att lokala eller etniska traditioner eller "deras fäders traditioner" (L&F 93:39) ska accepteras trots att de inte är i harmoni med evangeliets värderingar. Andra ber eller begär på grund av självbedrägeri eller förnekelse att biskopar ska sänka kraven för tempelrekommendationer, skolrekommendationer eller missionsansökningar. Det är inte lätt att vara biskop under sådan press. Men liksom Frälsaren renade templet för att försvara dess helighet (se Joh. 2:15–16) är dagens biskopar kallade att modigt försvara templets normer. Det var Frälsaren som sa: "Jag skall i barmhärtighet uppenbara mig för mitt folk ... om mitt folk håller mina bud och inte vanhelgar detta heliga hus" (L&F 110:7–8).

Frälsaren, vårt stora föredöme, satte alltid sin Fader i fokus. Han älskade och tjänade sina medmänniskor men sa: "Jag tar inte emot ära av människor" (Joh. 5:41). Han ville att de som han undervisade skulle följa honom, men han sökte inte deras gillande. När han utförde en kärlekshandling, som att bota sjuka, kom gåvan ofta med en

begäran om att de inte skulle tala om det för någon (se Matt. 8:4; Mark. 7:36; Luk. 5:14; 8:56). Detta var delvis för att undvika just det rykte som följde honom trots hans ansträngningar att stävja det (se Matt. 4:24). Han fördömde fariséerna för att de utförde goda handlingar bara för att synas av människor (se Matt. 6:5).

Frälsaren, den enda fullkomliga varelse som någonsin levte, var den mest oförskräckta. Han anklagades av många i sitt liv men gav aldrig efter för deras hånfyllt pekande fingrar. Han är den ende som aldrig någonsin har glömt vad han bör sätta i fokus: "Jag gör *alltid* det som behagar [Fadern] (se Joh. 8:29; kursivering tillagd) och "jag söker inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig" (Joh. 5:30).

Mellan 3 Nephi kapitel 11 och 3 Nephi kapitel 28 använde Frälsaren titeln *Fader* minst 150 gånger, vilket klaggjorde för nephiterna att han var där för att representera sin Fader. Och i Johannes, från kapitel 14 till 17, hänvisar Frälsaren till Fadern åtminstone 50 gånger. På alla sätt var han sin Faders fullkomliga lärjunge. Han var en så fullkomlig representant för sin Fader att den som kände Frälsaren också kände Fadern. Den som hade

sett Sonen hade sett Fadern (se Joh. 14:9). Den som hade hört sonen hade hört Fadern (se Joh. 5:36). Han hade blivit praktiskt taget omöjlig att skilja från sin Fader. Han och Fadern var ett (se Joh. 17:21–22). Han visste precis var hans fokus låg.

Må hans inspirerande exempel stärka oss mot utomståendes smicker och fallgropar och mot självbedrägeri. Må det ge oss mod att aldrig vara rädda för eller fjäska för dem som försöker skrämja oss. Må det inspirera oss att gå ut och göra gott så anonymt som möjligt och inte "sträva efter att äras av människor" (se L&F 121:35). Och må hans ojämförliga exempel hjälpa oss att alltid minnas *vilket* som är "det största och främsta budet" (Matt. 22:38). När andra begär bifall i trots mot Guds bud, må vi alltid minnas vems lärjungar vi är och vad vi bör sätta i fokus. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. uppl. (1982), s. 137–138.
2. Harold B. Lee, i *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), s. 356.
3. Se Neal A. Maxwell, "Omvändelse", *Nordstjärnan*, jan. 1992, s. 36.
4. Jeffrey R. Holland, "Uppmaningen att vara kristuslik", *Liahona*, juni 2014, s. 35.